

Dordtse helden klaren bouwklus in Kameroen

Trio bouwt opvang voor gehandicapte kinderen

DORDRECHT • Op eigen kosten togen drie Dordtse jongens naar Kameroen om een opvanghuis voor gehandicapte kinderen te bouwen. Nu zijn de helden terug.

RICHARD CLEVERS

Menigeen verklaarde hen voor gek, vertellen de jongens, achteraf. Drie maanden lang lieten ze in het Kameroense Bamenda, de zusterstad van Dordrecht, de handen wapperen. Ze werkten acht à negen uur per dag aan het opvangcentrum. „Machines hadden we niet. We moesten roeien met de riemen die we hadden.”

Toen deze krant de drie in september in het straatarme Kameroen opzocht, waren ze met de hand de fundering aan het graven – in de brandende zon. Slapen deden ze op schamele matrasjes.

Twee jongens moesten het bed zelfs delen. „Door de constructie van het bed rolden we allebei naar het midden,” vertellen ze grinnikend. Klagen deden ze niet en doen ze nog steeds niet. Hooguit grappend, over de kou in Nederland. Dat tekent hun karakters.

Walter van Hutten, Corné Krayenoord en Danny Gouweling betaalden zélf hun tickets, hun vaccinaties en wat dies meer zij. „Maar de ervaring die je hiervoor terugkrijgt, kun je met geen geld betalen,” zegt Corné.

De drie, studenten op de bouwopleiding SSPB, liepen stage in Kameroen. Het opvangcentrum dat ze bouwden wordt mogelijk gemaakt door de stichting Dordrecht-Bamenda.

„In Kameroen,” vertelt Walter, „zie je geen gehandicapten op straat.” Mensen met een beperking worden er 'weggestopt'. Het opvangcentrum moet de kinderen zorg bieden die zij tot nu toe niet kregen.

Met blote handen en in de branden de zon werkten de drie aan de opvang voor gehandicapte kinderen in het Kameroense Bamenda. FOTO AD

« De ervaring die je hiervoor terugkrijgt, kun je met geen geld betalen.

Corné Krayenoord

Het centrum bestaat uit verschillende gebouwen. De jongens stampen, samen met lokale medewerkers, in drie maanden tijd het grootste deel van het eerste gebouw uit de grond. „Als we twee weken langer waren gebleven was het af geweest.”

Met foto's tonen de jongens aan hoe ver ze zijn gekomen. De SSPB laat weten zeker nieuwe studenten te willen sturen die het werk voort kunnen zetten.

Dat de gegadigden over een nobel karakter moeten beschikken, onderschrijft Gonnie Walrecht van de stichting Dordrecht-Bamenda onmiddellijk. Zij is 'apetrots' op de prestatie die de drie jongens leverden. De studenten waren geen van allen ooit in Afrika geweest. „Ik had zelfs nog nooit gevlogen,” bekennt Corné. „De aankomt op de luchthaven, waar allerlei mensen je koffers uit je handen willen trekken, vond ik eng.”

Dapper sloegen de studenten zich door de beproevingen (volop armoede, ander eten, zelden een warme douche) heen. Wat de meeste indruk maakte, kunnen ze niet zeggen. „Je weet gewoon niet wat je meemaakt,” aldus Corné. De drie sliepen zelfs in een krottenwijk. De wc bleek daar een simpel gat in

de grond. „Geweldig om mee te maken,” vindt Corné.

De drie hadden steun aan elkaar en leerden relativeren. „Ik let niet meer zo op de tijd. Dat doen ze in Kameroen ook niet,” zegt Corné, bijvoorbeeld. Hij wil zeker nog eens terug. Al is het alleen maar om de gehandicapte kinderen in hun nieuwe onderkomen te zien. Het opvangcentrum gaat rustig van start, aldus Gonnie Walrecht, die nog geestdriftig op zoek is naar meer sponsors.

Ook Walter zou de resultaten van zijn noeste arbeid nog graag eens met eigen ogen aanschouwen. Hij zou graag zien hoe kinderen hier duizenden kilometers vandaan werkelijk een beter leven kregen in het opvangcentrum. „Het gaat je toch aan het hart.”